

Draga școală, Eu sunt Andreea și sunt mama lui Rares, un baietel vesel, empatic și plin de viață. Îți scriu ca să îți spun că mi-ar placea ca tu să mi-l dai înapoi, cel puțin la fel de bun și frumos cum ți l-am dat eu ție. Să îți explic: Rares e un om, chiar dacă are puțini ani, e un om, tratează-l ca atare! Ține cont că omul are propriile nevoi și sentimente și nu le face să pară lipsite de importanță, căci un om adult care nu știe să își cunoască și să-și respecte nevoile și sentimentele e un om pierdut și trist.

Rares are o viață de trait. Rares nu are o școală de trait, ci o viață. Și viața nu înseamnă doar fise. Viața înseamnă și joacă (sau mai ales joacă la vârste mici). Viața înseamnă să mai participe și la lecții de teatru, dacă asta îi place, viața înseamnă să mai și gatească, să mai și sape în grădina, să se mai urce și în copaci, să mai construiască iglu-uri și să se ascundă în zapadă, să mai socializeze cu oameni. Când să facă toate astea, draga școală, când tu îi ocupi 8 ore pe zi cu "studiu", doar așa de dragul inerteiei?

Rares se iubeste pe el așa cum e. Are încredere în el, are stima de sine și nu încearcă să braveze doar de dragul comparațiilor și evaluărilor din care e musai să iasă învingător. Nu îi anihila stima de sine, nu îi omori curajul de a fi el și nu mai avea pretenția să fie bun la toate, așa cum încerci prin vesnicele tale comparații! Nu pune presiune pe el! Lasa-l să își trăiască frumos copilăria și îți promit eu că își va trăi frumos și restul vieții. Rares e curios și curajos să afle lucruri noi, să experimenteze, să creeze. Lasa-i timp să facă asta! Lasa-i timp să fie curios, pentru că, vezi tu, dacă îi ocupi tot timpul cu sarcini impuse, nu mai are când să își satisfacă și curiozitățile și încet, încet o să dispară.

Și nu uita, că mama lui Rares nu e eleva ta. Dacă ți-ai asumat faptul că imi educi copilul (că tot mi l-ai luat forțat), apoi educa-l! Dar, vezi tu, la ora asta tu nu educi pe nimeni. Tu doar stabilești direcții și te bazezi pe părinți să îți urmeze direcțiile, iar dacă ei nu pot să îți plătească profesorii suplimentari să facă lucrurile pe care nu sunt în stare să le facă la școală. (că nu au timp, că nu au cu cine, sau că pur și simplu sunt absurde și nepotrivite caracteristicilor varstelor cărora se adresează). Mama lui Rares are și ea o viață de trait. Și de muncit pentru trait. Și de făcut viața un pic mai frumoasă pentru ea și pentru copilul ei.

Și nu în ultimul rând, apleacă-te, draga școală, și asupra omenilor pe care i-ai desemnat să își pună amprenta asupra vieții copilului meu. Și ei sunt oameni, să știi. Și e necesar ca ei să fie echilibrați emoțional, să fie liberi de frustrări. Nu mai pune presiuni absurde pe ei. Ajută-i! Ajută-i, dar nu îi obliga. Ajută-i să fie curajoși în primul rând, căci asta este o valoare pe care mi-aș dori să o transmită ei copilului meu. Nu-i mai forța să le transmită copiilor doar frica de eșec. Nu știi dacă realizezi, dar tu, școală dragă, funcționezi pe insuflarea și cultivarea fricii.

Nu stiu daca tu te-ai gandit vreodata ce fel de adulti iti doresti sa iasa din “mana” ta... Dar eu m-am gandit. Si mi-ar placea asa: sa fie curajos, vesel, sa isi asume actiuni, fiind perfect constient de consecinte, sa aiba stima de sine, sa se accepte asa cum e, sa fie autodidact, sa fie vesnic curios si creativ, sa fie independent (si nu obedient), cu putere de decizie fara a necesita vesnice confirmari de la altii. Ia spune-mi, prin practicile si metodele tale de azi, copilul meu va fi la fel dupa ce termini tu cu el?

Nu, nu vreau sa imi educi copilul ca sa traiasca perfect adaptat la lumea asta trista si rea, vreau sa imi educi copilul in asa fel, incat el sa construiasca o lume mai buna si mai frumoasa.

Andreea, mama lui Rares

sursa:

crestemoameni.ro